

14 Οκτωβρίου 2018

«Δημήτρια 2018» 5η Μέρα -Ομολία και ενοριακό αρχονταρίκι με τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμ. π.Νεκτάριο Ομπλού Πατρών

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Γρηγόριος Παλαμάς](#)

Στο πλαίσιο των πολυήμερων εορταστικών εκδηλώσεων με την επωνυμία «ΔΗΜΗΤΡΙΑ», που πραγματοποιούνται στον Ιερό Ναό μας, προς τιμήν του Μεγαλομάρτυρα Αγίου Δημητρίου του Μυροβλύτου, μίλησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Εισοδίων της Θεοτόκου Ομπλού Πατρών με θέμα: «Το εργόχειρο που δεν τελειώνει ποτέ», με την παρουσία πλήθους πιστών.

Ο Γέροντας , άρχισε την ομιλία του με αναφορά στα παρηγορητικά λόγια του Αγίου Σιλουανού και συγκεκριμένα είπέ: “Μη θλίβεσαι, που η ζωή είναι δύσκολη. Μόνο να αγωνίζεσαι εναντίον της αμαρτίας και να ζητάς βοήθεια από τον Κύριο κι Αυτός θα σου χαρίσει ό,τι είναι ωφέλιμο, γιατί είναι σπλαχνικός και σ’ αγαπά.

Αδελφοί μου, οι ψυχές επιθυμούν να γνωρίσουν τον Κύριο και να δουν το έλεος και την δόξα Του... Μακάρι να μπορούσα να σας ανέβαζα σ’ ένα ψηλό βουνό, για να μπορέσετε να δείτε, από το ύψος της κορυφής, το πράο και σπλαχνικό πρόσωπο του Κυρίου και να γεμίσουν οι καρδιές σας αγαλλίαση!”.

“Τα λόγια αυτά, του Αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου, γίνονται βάλαμο και παρηγοριά στις παραμορφωμένες και τραυματισμένες από την αμαρτία ψυχές μας, γιατί μας χειραγωγούν και μας οδηγούν στον στεναγμό, στην συντριβή και στην κατάνυξη προκειμένου, έχοντας υποστεί αυτή την εσωτερική αλλοίωση, να

βιώσουμε την μακάρια κατάσταση της συνάντησης της ψυχής μας με τον ερωμένο Θεό.

Και που αλλού μπορεί να πραγματοποιηθεί αυτή η ερωτική συνεύρεση του ανθρώπου με τον Θεό εκτός, από την Εκκλησία Του, που είναι το Θεανθρώπινο σώμα Του; Επομένως, αν κανείς λαχταρά, μοναδικές, ανεπανάληπτες και ανέκφραστες εμπειρίες, που στιγματίζουν και νοηματοδοτούν την ζωή του, με την προοπτική της αιώνιας δέσμευσης και της χαροποιού συνύπαρξής του με τον Θεό και τους αγίους Του, δεν έχει παρά να μπολιαστεί στο σώμα του Χριστού, για να ζωογονείται από τους ζωηφόρους και θεοποιούς χυμούς των μυστηρίων των πνευματικών. Δυστυχώς όμως για μας, γιατί η πνευματική πορεία που κάθε φορά ξεκινάμε, διακόπτεται από την στυγνή, θανατηφόρα και ανελέητη αμαρτία. Ξεχνάμε τις δωρεές και την αγάπη του Θεού, λησμονούμε τις υποσχέσεις που δώσαμε στο άγιο βάπτισμα, ότι τάχα εγκαταλείψαμε τον Σατανά και τα έργα του και την λατρεία του, και ξαναγυρνάμε στην αλύτρωτη και άχαρη ζωή της αμαρτίας”.

Στη συνέχεια είπε: “Η αμαρτία είναι φοβερό κακό και επικίνδυνη αρρώστια της ψυχής. Την απονευρώνει με δολιότητα, και την παραδίνει παράλυτη στην αιώνια κόλαση, έχοντάς την πλέον αποξενώσει από την ζωηφόρο και χαροποιό δόξα του Θεού. Είναι όμως κακό που εξαρτάται από την δική μας θέληση. Είναι καρπός της δικής μας προαίρεσης και επιλογής και είναι πράγματι φοβερό κακό η αμαρτία, αλλά όχι αθεράπευτο. Το θεραπεύει εύκολα η μετάνοια.

Κάποτε ένας αδελφός ρώτησε τον Αββά Ποιμένα: “Τι είναι μετάνοια για την αμαρτία;” και εκείνος απάντησε: “Το να μην την ξανακάνει κανείς”. Και συνεχίζει: “Γι’ αυτό οι δίκαιοι ονομάσθηκαν, άμωμοι και καθαροί, γιατί παράτησαν τις αμαρτίες τους και έγιναν δίκαιοι”.

Για να είναι όμως αληθινή η μετάνοια, θα πρέπει να είναι έμπρακτη. Λέει ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: “Όλοι οι πνευματικοί, οι Πατριάρχες, οι Αρχιερείς κι όλος ο κόσμος να σε συγχωρήσουν, είσαι ασυγχώρητος εάν δεν μετανοήσεις έμπρακτα”.

Εάν, δηλαδή, δεν θελήσουμε ν’ απομακρυνθούμε από την αμαρτία και ν’ αλλάξουμε ζωή, τότε η μετάνοιά μας δεν είναι αληθινή. Δεν είναι καν μετάνοια. Η μετάνοια είναι ένας ατέλειωτος δρόμος, μία διαρκής κατάσταση που δεν σταματάει ποτέ. Δεν υπάρχει τέλος στην μετάνοια, γιατί τούτο θα σήμαινε τέλεια ομοίωση με τον Χριστό”.

Σε άλλο σημείο ανέφερε: “Αλήθεια, πόσο σπουδαία μπορεί να είναι η μετάνοια για τον άνθρωπο; Ο Όσιος Αντίοχος θα μας πει ότι είναι υπόθεση ζωής, αφού η μετάνοια δεν είναι τίποτ’ άλλο παρά το φάρμακο για να επιβιώσουμε από το θανατηφόρο δηλητήριο της αμαρτίας και, όχι μόνο να μείνουμε ζωντανοί αλλά πρωτίστως και κυρίως να συμφιλιωθούμε με τον Θεό και να εισέλθουμε στην βασιλεία των ουρανών.

Επίσης είναι τόσο σπουδαία, γιατί ο γλυκύτατος Κύριός μας, ο αμνησίκακος, ο αγαθός, ο πολυεύσπλαχνος, ο φιλόανθρωπος, ο φιλόψυχος, ο φιλόπτωχος, Εκείνος, που ιδιαίτερα φροντίζει τη σωτηρία μας, πάντοτε διψάει την μετάνοιά μας. Τον ευφραίνουν τα δάκρυα εκείνων που μετανοούν, γεμίζει από αγαλλίαση με την εξομολόγησή μας, χαίρεται για τη γεμάτη από συντριβή και ταπείνωση καρδιά, με μεγάλη μακροθυμία περιμένει την επιστροφή μας, και δεν παύει να την περιμένει μέχρι την τελευταία μας αναπνοή.

Ποθεί πάρα πολύ τη μετάνοιά μας ο Κύριος, και, όπως τότε δέχτηκε τον Άσωτο Υιό που μετανόησε, δέχεται και εμάς και μας καταφιλεί παρηγορώντας μας και προτρέποντας τον καθένα μας, μετά από τα τόσα παράνομα έργα και τις τόσες διαβολικές πράξεις που έχουμε κάνει, να επιστρέψουμε σ' Αυτόν. Φωνάζει δυνατά με τη φωνή του Προφήτη και μας λέει: “Μετά από όλα αυτά τα αμαρτωλά και παράνομα που έκανες, γύρισε πάλι σε Μένα”. Και, ενώ ακόμη βρισκόμαστε μακριά, τρέχει και μας καταφιλεί. Αγκαλιάζει τον βρώμικο από στίγματα και κηλίδες χιλιολερωμένο τράχηλό μας. Δεν μας κατηγορεί για όσα κάναμε, αλλά μας δίνει υποσχέσεις για τα μελλοντικά. Και όχι μονάχα συγχωρεί τις αμαρτίες μας, σαν υπεράγαθος που είναι, αλλά μας προσφέρει τον αρραβώνα της ζωής, τη χάρη δηλαδή του Αγίου Πνεύματος, και την πρώτη στολή της αθανασίας και της αφθαρσίας, την οποία φορέσαμε με το Άγιο Βάπτισμα, και τη βγάλαμε από πάνω μας με την αμαρτία”.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του ο π. Νεκτάριος είπε: “ Σίγουρα αδελφοί μου μπορούμε να βρούμε και να μνημονεύσουμε πολλούς άλλους δρόμους μετάνοιας και επιστροφής στην Πατρική οικία απ' όπου ξεδιάντροπα αποσκιρτήσαμε, όπως είναι η προσευχή, τα δάκρυα, η νηστεία, η άσκηση, η ακατακρίσια, η υπομονή, η υπακοή και που όλοι αυτοί συγκλίνουν στην κάθαρση των ακαθάρτων παθών μας δια του μυστηρίου της εξομολογήσεως.

Σ' όλες όμως τις περιπτώσεις της πλάνητος ζωής μας η μοναδική λύση είναι η μετάνοια. Άλλωστε κατά τον Όσιο Θεόγνωστο δεν θα κολαστούμε την ημέρα της κρίσεως γιατί αμαρτήσαμε αλλά γιατί δεν μετανοήσαμε. Όλοι οι Πατέρες τονίζουν ότι το να πέσει κανείς είναι ανθρώπινο, μα το να μην σηκωθεί δαιμονικό. Για αυτό και όλοι ένθερμα προτρέπουν: “Αμάρτησες; Έλα στην Εκκλησία, και σβήσε την αμαρτία σου. Μην απελπιστείς, μην αμελήσεις για να μη χάσεις την ελπίδα στα ουράνια αγαθά”.

Ας παρακαλέσουμε λοιπόν τον Θεό όσο ακόμη υπάρχει καιρός. Είναι εύκολο σ' εμάς να ζητήσουμε συγχώρεση. Ο δρόμος της επιστροφής είναι ακόμη ανοικτός και γι' αυτό μπορούμε να τρέξουμε και να χτυπήσουμε την θύρα της ευσπλαχνίας Του.

Ας μην ξεχνάμε ότι οι Παρουσίες του Χριστού είναι δύο: Αυτή που ήδη έχει γίνει, και η μέλλουσα – δευτέρα παρουσία Του, αλλά δεν έχουν την ίδια αιτία και οι δύο. Και η μεν πρώτη έγινε όχι για να εξετάσει τα όσα πράξαμε αλλά για να τα

συγχωρήσει. Η δεύτερη όμως θα γίνει όχι για να τα συγχωρήσει αλλά για να τα κρίνει”.

Στη συνέχεια, στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι», που γίνεται στον ισόγειο χώρο του Ιερού Ναού, ο Γέροντας Νεκτάριος απάντησε στα ερωτήματα που του υπέβαλε το ακροατήριο.

Η 5η μέρα των εορταστικών εκδηλώσεων ολοκληρώθηκε με κατανυκτική αγρυπνία στην οποία ιερούργησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Μεθόδιος,

κιο του
λτου κ.

Πηγή: in-ad.gr